

"মৰমৰ সন্তানসকল – পোন প্ৰথমে প্ৰত্যেককে এইটো মন্ত্ৰ দূত কৰোৱা যে তোমালোক হৈছা আত্মা, তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, স্মৰণৰ দ্বাৰাহে পাপ খণ্ডন হ'ব"

প্ৰশ্ন: সঁচা সেৱা কি? যি তোমালোকে এতিয়া কৰি আছা?

উত্তৰ: ভাৰত যি পতিত হৈ গ'ল, সেই ভাৰতক পান্নন কৰি তোলা – এইটোৱে হৈছে সঁচা সেৱা। জগতৰ লোকে সোধে তোমালোকে ভাৰতৰ কি সেৱা কৰা? তোমালোকে তেওঁলোকক কোৱা যে আমি শ্ৰীমত অনুসৰি ভাৰতৰ সেই আত্মিক সেৱা কৰো যাৰ দ্বাৰা ভাৰত দ্বৈত মুকুটধাৰী হয়। ভাৰতত যি শান্তি সমৃদ্ধি আছিল, আমি সেয়া স্থাপনা কৰি আছো।

ওঁম শান্তি। প্ৰথম প্ৰথম পাঠটি হ'ল – সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা অথবা মনমনাভব, এইটো হ'ল সংস্কৃত শব্দ। এতিয়া সন্তানসকলে যেতিয়া সেৱা কৰে তেতিয়া প্ৰথমতে তেওঁলোকক অলফ (আল্লাৰ) বিষয়ে পঢ়াব লাগে। যেতিয়াই কোনোবা আহে তেতিয়া শিৱবাবাৰ চিত্ৰৰ আগলৈ লৈ যাব লাগে, আন কোনো চিত্ৰৰ আগলৈ নহয়। প্ৰথমতে পিতাৰ চিত্ৰৰ আগত তেওঁলোকক ক'ব লাগে – বাবাই কয়, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। মই তোমালোকৰ সুপ্ৰিম (পৰম, সৰ্বোত্তম) পিতা হওঁ, সুপ্ৰিম শিক্ষকো হওঁ, সুপ্ৰিম গুৰুও হওঁ। সকলোকে এই পাঠটি শিকাব লাগে। আৰম্ভণিয়েই তাৰ পৰা কৰিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু মোক পিতাক স্মৰণ কৰা কিয়নো তোমালোক যিসকল পতিত হৈছা পুনৰ পান্নন সতোপ্ৰধান হ'ব লাগিব। এই পাঠটিতে সকলো কথা আহি যায়। আন সকলোৱে এনেকুৱা নকৰে। বাবাই কয় – প্ৰথমতে শিৱবাবাৰ চিত্ৰৰ ওচৰলৈকে লৈ যাব লাগে। এওঁ হৈছে বেহদৰ বাবা। বাবাই কয় – মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা তেতিয়া নাও পাৰ হ'ব। স্মৰণ কৰি কৰি পবিত্ৰ সৃষ্টিত উপস্থিত হৈয়ে যাবা। এই পাঠটি অতিকমেও প্ৰতি 3 মিনিটত বাৰে-বাৰে দূত কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলা? বাবা, বাবাও হয়, ৰচনাৰ ৰচয়িতাও হয়। তেওঁ ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে কিয়নো মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়। প্ৰথমতেতো এইটো নিশ্চয় কৰাব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰানে? এই জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। আমিও পিতাৰ পৰা জ্ঞান লওঁ, যি আপোনালোকক শূনাওঁ। প্ৰথমতে এইটো মন্ত্ৰ দূত কৰাব লাগে – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া গৰাকীৰ (প্ৰভুৰ) হৈ যাবা। ইয়াৰ ওপৰতে বুজাব লাগে। যেতিয়ালৈ এইটো বুজি নাপায় তেতিয়ালৈ এথোজো আগবঢ়াব নালাগে। এনেকৈ পিতাৰ পৰিচয়ৰ ওপৰত দুই-চাৰিখন চিত্ৰ থকা উচিত। তেতিয়া ইয়াৰ ওপৰত ভালদৰে বুজালে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত উদয় হ'ব – আমি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, তেৱেঁই হৈছে সৰ্বশক্তিমান, তেওঁক স্মৰণ কৰিলে পাপ খণ্ডন হ'ব। পিতাৰ মহিমাতো স্পষ্ট। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় বুজোৱা উচিত – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মামেকম স্মৰণ কৰা। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যোৱা। মই শিখ, মই অমুক... এয়া ত্যাগ কৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। প্ৰথমতেতো বুদ্ধিত এইটো মুখ্য কথা ধাৰণ কৰা। সেই পিতাই হৈছে পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা। পিতায়ে চৰিত্ৰ শুধৰণি কৰে। সেয়েহে বাবাৰ খেয়াল আছিল – প্ৰথম পাঠটি এইটো ৰীতিৰে দূত নকৰায়, যিটো একেবাৰে দৰকাৰী। যিমানে এইটো ভালদৰে বিশ্লেষণ কৰিব সিমানে বুদ্ধিত স্মৃতি থাকিব। পিতাৰ পৰিচয় দিওঁতে লাগিলে 5 মিনিট লাগি যাওক, পিছুৱাই আহিব নালাগে। বহুত ৰুচিৰে পিতাৰ মহিমা শুনিব। পিতাৰ এই চিত্ৰ হৈছে মুখ্য। মানুহৰ শাৰী এই চিত্ৰখনৰ সন্মুখতে হোৱা উচিত। পিতাৰ বাৰ্তা সকলোকে দিব লাগে। তাৰ পাছত হৈছে ৰচনাৰ জ্ঞান, এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। যেনেকৈ মছলা গুৰি কৰি কৰি একদম মিহি কৰা নহয় জানো। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় মিছনেৰি, গতিকে ভালদৰে এটি এটি কথা বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে কিয়নো পিতাক নজনা বাবে সকলো গৰাকী বিহীন হৈ গৈছে। পৰিচয় দিব লাগে – বাবা হৈছে পৰম পিতা, পৰম শিক্ষক, পৰম গুৰু। তিনিওজনই বুলি ক'লে সৰ্বব্যাপিৰ ধাৰণাতো বুদ্ধিৰ পৰা আঁতৰি যাব। এইটো প্ৰথমতে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে তোমালোক পতিতৰ পৰা পান্নন হ'ব পাৰিবা। দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। তোমালোকে তেওঁলোকক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিলে, তাত তোমালোক সন্তানসকলৰো কল্যাণ হয়। তোমালোকো মনমনাভব হৈ থাকিবা।

তোমালোক বাৰ্তাবাহক হোৱা সেয়েহে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। এজনো মনুষ্য নাই, যিয়ে এইটো জানে যে বাবা আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু গুৰুও হয়। পিতাৰ পৰিচয় শুনিলে বহুত আনন্দিত হৈ যাব। ভগৱানুৱাচ –মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। এয়াও তোমালোকে জানা। গীতাৰ লগত আকৌ মহাভাৰতৰ যুদ্ধও

দেখুৱাইছে। এতিয়া আৰুতো কোনো যুদ্ধৰ কথা নাই। তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছেই পিতাক স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত। পঢ়াতো হৈছে বেলেগ, বাকী যুদ্ধ হৈছে স্মৰণত কিয়নো সকলোৱে দেহ-অভিমানী। তোমালোক এতিয়া দেহী-অভিমানী হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰোতা। প্ৰথমতে এইটো দূত কৰোৱা, তেওঁ পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। এতিয়া আমি তেওঁলোকৰ শূনিম নে তোমালোকৰ শূনিম? পিতাই কয় – সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ বাবে পুৰা পুৰা শ্ৰীমতত চলিব লাগে। আমি এয়াই সেৱা কৰো। ঈশ্বৰীয় মতত চলা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। পিতাৰ শ্ৰীমত হ’ল যে মামেকম স্মৰণ কৰা। সৃষ্টি চক্ৰৰ বিষয়ে যি বুজায়, এয়াও তেওঁৰ মত। তোমালোকো পবিত্ৰ হ’লে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া পিতাই ক’ব মই লগত লৈ যাম। বাবা বেহদৰ আত্মিক পাণ্ডাও হয়। তেওঁক আহ্বান কৰে – হে পতিত-পাৱন, আমাক পাৱন কৰি এই পতিত সৃষ্টিৰ পৰা লৈ যোৱা। তেওঁলোক হ’ল শৰীৰৰ (পাৰ্থিৱ) পাণ্ডা, এওঁ হ’ল আত্মিক পাণ্ডা। শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলকো কয় – চলোতে, ফুৰোতে, উঠোতে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। এই ক্ষেত্ৰত নিজে ভাগৰি পৰাৰো দৰকাৰ নাই। বাবাই দেখিবলৈ পায় – কেতিয়াবা-কেতিয়াবা সন্তানসকলে ৰাতিপুৱা আহি বহে তেতিয়া নিশ্চয় ভাগৰি যায় হ’বলা। এয়াতো হৈছে সহজ মাৰ্গ। বলপূৰ্বক বহিব নালাগে। লাগিলে চক্ৰ লগোৱা, ঘূৰা ফুৰা, বহুত ৰুচিৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। ভিতৰৰ পৰা “বাবা-বাবা” বুলি বহুত উল্লাসিত হ’ব লাগে। উল্লাসিত তেওঁলোক হ’ব যিসকলে অনবৰত পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব। কিবা নহয় কিবা অন্য কথা যাৰ স্মৃতি বুদ্ধিত আহি থাকে, সেয়া আঁতৰাই দিয়া উচিত। পিতাৰ প্ৰতি যাতে অতি স্নেহ থাকে, সেই অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ হৈ থাকে। যেতিয়া তোমালোক পিতাৰ স্মৰণত লাগি থাকিবা তেতিয়াহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। পাছত তোমালোকৰ সুখৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ’ব। এই সকলো কথাৰ বৰ্ণনা ইয়াতে কৰা হয় সেইবাবে গায়নো আছে – অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে গোপ-গোপীনীসকলক সোধা, যাক ভগৱান পিতাই পঢ়ায়।

ভগৱানুৱাচ – মোক স্মৰণ কৰা। পিতাৰে মহিমা শুনাৰ লাগে। সৎগতিৰ উত্তৰাধিকাৰতো এজন পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। সকলোৱে সৎগতি নিশ্চয় পায়। প্ৰথমতে সকলোৱে শান্তিধামলৈ যাব। এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে পিতাই আমাক সৎগতি দি আছে। শান্তিধাম, সুখধাম কাক কোৱা হয় – এয়াতো বুজাইছে। শান্তিধামত সকলো আত্মা থাকে। সেয়া হ’ল মিঠা ঘৰ, নীৰৱ (শান্তিৰ) ঘৰ। নীৰৱতাৰ (শান্তিৰ) স্তম্ভ (শিখৰ)। সেয়া এই দুচকুৰে কোনেও নেদেখে। সেই বিজ্ঞানীসকলৰ বুদ্ধিতো ইয়াতে এই দুচকুৰে যিবোৰ বস্তু দেখে তাৰ ওপৰতে চলে। আত্মাকতো এই দুচকুৰে কোনেও দেখা নাপায়। উপলব্ধি কৰিব পাৰে। যেতিয়া আত্মাকেই দেখা নাপায় তেন্তে পিতাক আকৌ কেনেকৈ দেখিব। এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। এই দুচকুৰে দেখা নাযায়। ভগৱানুৱাচ – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ ভস্ম হ’ব। এয়া কোনে ক’লে? পুৰা বুজিব নোৱাৰে সেয়েহে কৃষ্ণৰ বাবে কৈ দিয়ে। কৃষ্ণকতো বহুত স্মৰণ কৰে। দিনে-প্ৰতিদিনে ব্যাভিচাৰী হৈ গৈ থাকে। ভক্তিতো প্ৰথমতে এজন শিৱৰ ভক্তি কৰে। সেয়া হৈছে অব্যভিচাৰী ভক্তি পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ভক্তি... উদ্ভতকৈও উদ্ভ হৈছে ভগৱান। তেৱেঁই এই বিষ্ণু হোৱাৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তোমালোকে শিৱ বংশী হৈ আকৌ বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হোৱা। মালা তেতিয়াহে গঁথা হয় যেতিয়া প্ৰথম পাঠটি ভালদৰে পঢ়ে। পিতাক স্মৰণ কৰাতো কোনো মাহী ঘৰলৈ যোৱাৰ নিচিনা সহজ কথা নহয়। মন-বুদ্ধিক সকলো ফালৰ পৰা আঁতৰাই এজনৰ সৈতে লগোৱা। এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা তাৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই দিয়া।

পিতাই কয় – মামেকম স্মৰণ কৰা, এই ক্ষেত্ৰত মূৰ্ছিত হ’ব (বিবুদ্ধিত পৰিব) নালাগে। পিতা এই ৰথত বহি আছে, তেওঁৰ মহিমা কৰে – তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। এওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকক বাৰে বাৰে এইটো স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে – তোমালোক মনমনাভৱ হৈ থাকা। ইয়াৰ অৰ্থ হ’ল তোমালোকে সকলোৰে উপকাৰ কৰা। তোমালোকে ভোজন ৰন্ধাসকলকো কোৱা – শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি ভোজন ৰন্ধা তেতিয়া খাওঁতাসকলৰ বুদ্ধি শুদ্ধ হৈ যাব। ইজনে সিজনক সোঁৱৰাই দিব লাগে। প্ৰত্যেকে অলপ নহয় অলপ সময় স্মৰণ কৰে। কোনোৱে আধা ঘণ্টা বহে, কোনোৱে 10 মিনিট বহে। অম্মা, 5 মিনিটো স্নেহেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়াও ৰাজধানীলৈ আহি যাবা। ৰজা-ৰাণীয়ে সদায় সকলোকে স্নেহ কৰে। তোমালোকো স্নেহৰ সাগৰ হোৱা, সেইবাবে সকলোৰে প্ৰতি স্নেহ থাকে। স্নেহেই স্নেহ। পিতা স্নেহৰ সাগৰ সেয়েহে সন্তানসকলৰো নিশ্চয় এনেকুৱা স্নেহ হ’ব, তেতিয়া তাতো এনেকুৱা স্নেহ থাকিব। ৰজা-ৰাণীৰো বহুত স্নেহ থাকে। সন্তানসকলৰো বহুত স্নেহ থাকে। সেই স্নেহো বেহদৰ। ইয়াততো স্নেহৰ নামেই নাই, মৰামৰিহে কৰে। তাত এই কাম কটাৰীৰ হিংসাও নাথাকে, সেইবাবে ভাৰতৰ মহিমা অপৰমঅপাৰ বুলি গোৱা হৈছে। ভাৰতৰ নিচিনা পবিত্ৰ দেশ অন্য নাই। এয়া সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ। পিতা ইয়ালৈ (ভাৰতলৈ) আহি সকলোৰে সেৱা কৰে, সকলোকে পঢ়ায়। মুখ্য হৈছে পঢ়া। তোমালোকক কোনো-কোনোৱে সোধে – ভাৰতৰ কি সেৱা কৰা? তেওঁলোকক কোৱা – তোমালোকে বিচৰা ভাৰত পবিত্ৰ হওক, এতিয়া পতিত নহয় জানো, সেয়েহে আমি শ্ৰীমতৰ আধাৰত ভাৰতক পবিত্ৰ কৰি তোলা। সকলোকে কওঁ – পিতাক স্মৰণ কৰা,

এতিয়া পতিত নহয় জানো, সেয়ে আমি শ্রীমতৰ আধাৰত ভাৰতক পবিত্ৰ কৰি তোলো। সকলোকে কোৱা – পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পতিতৰ পৰা পান্ন হৈ যাব। আমি এই আত্মিক সেৱা কৰি আছো। ভাৰত যি শিৰৰ মুকুট আছিল, সুখ, সমৃদ্ধি আছিল সেয়া পুনৰ গঢ়ি আছো, শ্রীমতৰ আধাৰত কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ, নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি। এই শব্দটি পুৰা স্মৃতিত ৰাখা। মনুষ্যই বিচাৰেও বিশ্বত শান্তি হওক। সেয়া আমি কৰি আছো। ভগৱানুৱাচ – পিতাই আমাক সন্তানসকলক বুজাই থাকে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়াও বাবাই জানে – তোমালোকে জানো বাবাক ইমান স্মৰণ কৰা। ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ কৰ্মাতীত অৱস্থা আহিব। তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ’ব লাগে। ইয়াৰ অৰ্থও কাৰো বুদ্ধিত নাই। শাস্ত্ৰততো কিমান কথা লিখি দিছে। এতিয়া পিতাই কয় – যি পঢ়িছা সেই সকলো পাহৰি যোৱা, নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। সেয়াই লগত যাব, আৰু অন্য একো লগত নাযায়। এয়া পিতাই প্ৰদান কৰা শিক্ষা, যি লগত যাব। তাৰ বাবে চেষ্টা কৰি আছা।

সৰু-সৰু সন্তানসকলকো কম বুলি নাভাবিবা। যিমানে সৰু সিমানে বহুত নাম প্ৰসিদ্ধ কৰিব পাৰে। সৰু-সৰু কন্যাসকলে বহি ডাঙৰ ডাঙৰ বয়োজ্যেষ্ঠসকলক বুজালে চমৎকাৰ কৰি দেখুৱাব। তেওঁলোককো নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। কিবা প্ৰশ্ন সুধিলে যাতে সঁহাৰি (উত্তৰ) দিব পাৰে, এনেকৈ তৈয়াৰ কৰা। পাছত য’ত য’ত সেৱাকেন্দ্ৰ হ’ব বা সংগ্ৰহালয় হ’ব তেতিয়া তেওঁলোকক পঠাই দিয়া। এনেকুৱা দল তৈয়াৰ কৰা। সময়তো এয়াই। এনেকৈ সেৱা কৰা। ডাঙৰ বয়োজ্যেষ্ঠসকলকো সৰু-সৰু কুমাৰীসকলে বহি বুজালে তেতিয়া চমৎকাৰ হয়। কোনোবাই যদি সোধে – তোমালোক কাৰ সন্তান? তেতিয়া তেওঁলোকক কোৱা – আমি শিৱবাবাৰ সন্তান। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি আমাক পঢ়ায়। এই পঢ়াৰ দ্বাৰাই আমি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ’ব লাগে। সত্যযুগৰ আদিতে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য নাছিল জানো। এওঁলোকক এনেকুৱা কোনে কৰি তুলিলে? নিশ্চয় এনেকুৱা কৰ্ম কৰিছিল নহয় জানো। পিতাই বহি কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ গতি শুনায়। শিৱবাবাই আমাক পঢ়ায়। তেৱেঁই পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। সেয়েহে পিতাই বুজায় – মূল এটা কথাৰ ওপৰতে বুজাব লাগে। প্ৰথমতে অলফ (আল্লা), আল্লাক বুজি পালে পুনৰ ইমান প্ৰশ্ন আদি কোনেও নুসুধিবই। আল্লাক নুবুজিলে তোমালোকে আন চিত্ৰবিলাকৰ ওপৰত বুজালে তেতিয়া মগজ নষ্ট কৰি দিব। প্ৰথম কথা হ’ল আল্লাৰ। আমি শ্রীমত অনুসৰি চলো। এনেকুৱাও ওলাব যিসকলে ক’ব আল্লাকতো বুজি পালো, বাকী এই চিত্ৰ আদিবোৰ চাবলৈ কি আছে। আমি আল্লাক জনাৰ লগে লগে সকলো বুজি পালো। ভিক্ষা পালেই তেওঁলোক গুছি যাব। তোমালোকে উচ্চ মানৰ ভিক্ষা দিয়া। পিতাৰ পৰিচয় দিলেহে পিতাক যিমান স্মৰণ কৰিব তেতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ’ব। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে অন্তৰত “বাবা-বাবা”ৰ উল্লাস আহি থাকিব লাগে। বলপূৰ্বক নহয়, বুচিৰে পিতাক চলোতে-ফুৰোতে স্মৰণ কৰা। বুদ্ধি সকলোৰে পৰা আঁতৰাই এজনৰ সৈতে লগোৱা।

(2) যেনেকৈ পিতা স্নেহৰ সাগৰ হয়, এনেকুৱা পিতাৰ সমান স্নেহৰ সাগৰ হ’ব লাগে। সকলোৰে উপকাৰ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু সকলোকে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিব লাগে।

বৰদান: নিৰ্মোহী (নষ্টোমোহা) হৈ দুখ অশান্তিৰ নাম চিহ্নক সমাপ্ত কৰোতা স্মৃতি স্বৰূপ হোৱা যি সদায় এজনৰ স্মৃতিত থাকে, তেওঁৰ স্থিতি একৰস হৈ যায়। একৰস স্থিতিৰ অৰ্থ হ’ল এজনৰ দ্বাৰা সকলো সম্বন্ধ, সকলো প্ৰাপ্তিৰ ৰসৰ অনুভৱ কৰা। যিজনে পিতাক সকলো সম্বন্ধৰে নিজৰ কৰি স্মৃতি স্বৰূপ হৈ থাকে তেৱেঁই নিৰ্মোহী (নষ্টোমোহা) হৈ যায়। যি নিৰ্মোহী হয় তেওঁৰ কেতিয়াও ধন উপাৰ্জনত, ধন চম্ভালোতে, কাৰোবাৰ বেমাৰ হ’লে... দুখৰ লহৰ উৎপন্ন হ’ব নোৱাৰে। নিৰ্মোহী অৰ্থাৎ দুখ অশান্তিৰ নাম চিহ্ন যাতে নাথাকে, সদায় নিচিন্ত।

স্লোগান: ক্ষমাশীল তেওঁ হয় যিয়ে দয়াশীল হৈ সকলোকে আশীৰ্বাদ দি থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!